

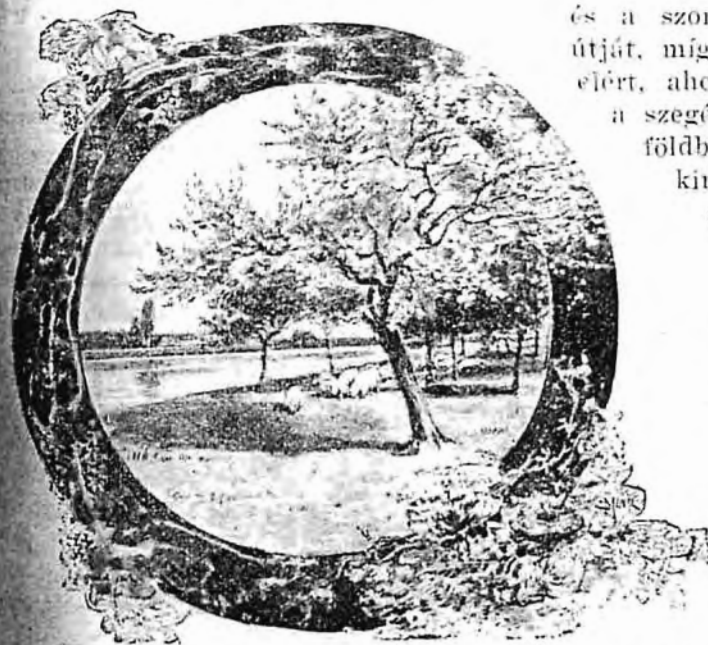

„Emeljétek fel a ti szemeiteket és lássátok meg a tartományokat: mert megértetek az aratásra.“ János 4, 35.

IV. évfolyam.

Budapest, 1907. március 1-jén.

3. szám.

A feltámadott Krisztus.

Ezernyolcszázhetvenhat évvel ezelőtt! A távol keleten a nap derűs fénye alatt egy nagy város kapuján egy menet vonul ki, mely részint katonaságból, részint féktelen tömegeből áll. A menet legérdekesebb alakja egy »gonosztevő«, egy szegény fiatal ember, aki nemes vérből származott és a legtisztább jellemű ember volt, aki csak valaha a földön járt. Mint kigúnyolt, gyűlölt, leköpött, megpálcázott, tövis koszorúval megkoronázva, nehéz kízó eszközt hordozva, folytatja fáradságos útját, amíg a nehéz teher alatt lerogyik a földre. Egy erős férfiú segítségére siet

és a szomorú menet tovább folytatja útját, míg a városon kívül egy dombot ért, ahol azonnal keresztre szegezték a szegény áldozatot. A keresztet a földbe verik, és földrengések között kimúlik a fájdalomnak embere, de az igazság diadalával.

A nap lehanyatlásával megjelenik egy gazdag főúri, a gonosztevő nemzetiségéből való, és a kormányzó engedélyéből leveszi a kivégzett testét, amelyet tiszta gyolcsba betakar és egy új sírboltba helyez. A sírbolt nyílására pedig egy igen nehéz követ tesznek, amelyet hivatalos pecséttel ellátnak, és így örökre befejezettek tekintik az ügyet.

Szomorkodó barátok és rokonok, akik sokat reméltek a fiatal ember felől, megsiratják sorsát. Ellenségei pedig — csupán azért ellenségei, mert az ő igazságos élete az ő gonosz életük megdorgálására szolgált — halála fölött diadalmaskodtak. Az első éj lassan elmúlik, a szombatnap is és a hét első napjának éjszakája végére jár, a hajnal hasad, midőn hirtelen égi fény világítja meg a reggeli szürkületet. Az Isten hatalmas angyala eljött az alvót felserkenni. »Istennek fia, a te atyád hív téged.« Erre az, aki a zsidók vak gyűlöletének és a rómaiak tudatlanságának áldozatúlvá esett, eljött a sírboltból, minden idők legrettenetesebb ellensége:

a halál fölött — érettem és éretted —
diadalmaskodván.

Igy történt Krisztus feltámadása
azon a reggelen a távol keleten. A
bűnért — a mi bűneinkért halt meg.
Önmagát adta bűneinkért, hogy »meg-
váltson minket minden álnokságtól«. A
bűn, a te bűnöd, az én bűnöm okozta
a keresztfán való halált. Az én bűnöm
végett, a te álnokságod végett lettek
átfúrva a kezek, amelyeket oly sokszor
áldásra kitárt. Át lettek fúrva a lábak,
amelyek oly sokszor segítségére siettek
a szenvedőknek és tehetetlenek, hogy
megkönnyebbítsék a szegény zarándokok
úttját a jövőben. Az én bűnöm, a te
bűnöd döfte a római lándzsát azon
szívbe, amely úgy tudott szeretni, és
amely e világ minden nyomoruságát és
szenvedését átérvezén, végre ez iszonyu
teher alatt megrepedt. Meghalt a világ-
ért, hogy a világot a bűntől megváltsa.
Meghalt teéretted, bárki is vagy —
hogy tégedet megmentsen minden bűntől.
Énérettem halt meg, legyen áldott az
ő szent neve, hogy engem is megváltson
a bűntől. Nem mondhatjuk-e ezt mind-
nyájan, hogy hitünk által élő igazsággá
váljon életünkben?

Én vagyok oka ilyen büntetésnek,
Csúffal s kínokkal teljes szenvedésnek.
Ezt Úram Jézus én, én érdemeltem,
Mert én vétettem.

Oh fölötté nagy, bizony nagy szeretet!
Mely arra birt, hogy ezeket szenvedted.
Haláloed által minket megmentettél
S életünk lettél.

Ő mint ártatlan magával vitte bű-
neinket a halálba. Az ő jelleme tiszta
volt. A gonosz minden eszközt fölhasznált
arra, hogy az igazság útjáról eltántorítsa,
de nem sikerült. Ádám, Nőé, Ábrahám,
Mózes, Ilyés és a többi istenfélő férfiak,
mind valamelyes tekintetben vétkeztek,
de az Úr Jézus Krisztus a benne lakozó
igének hatalma által diadalmaskodott
a bűn fölött és megmutatta, hogy Isten
hatalma által lehet emberi testben egy
igaz életet élni. Mily magasan kiemel-
kedik az ő élete a többiek közül és a
sok évszázadok bölcsesége fölött! S
mégis az egész titok ebben az egy szóban
rejlik: »igazság«, vagy »szeretet«nek is
lehet mondani, esetleg »engedelmesség«-

nek, mert mindezeknek egy az értelmük:
»Minden versengés nélkül nagy az Isten-
titka. Az Isten megjelent a testben,
megigazított lélekben, megláttatott
angyaloktól, prédikáltatott a pogányok-
nak, hittek őbenne a világon, felvitették
a dicsőségbe.«

Az ő feltámadása az ő igazság-
ságának bizonyosságára történt. A hal-
nem volt képes őt fogságban tartani,
mert az igazságnak utában vagyon élés
és az ő ösvényének uta halhatatlan.
Ap. esel. 2, 24; Péld. 12, 27. »Dávid-
magyából való volt és »asszonytól
született« test szerint, azért, hogy
helyettünk tudjon meghalni. »Fián-
lenni a szentelő lélek szerint a halálból
való feltámadás által.« Gal. 4, 4; Róm.
1, 1-4. Behozonyította, hogy joga van
az örökkévaló élethez. S midőn az asz-
szonyok a megnyitott sírboltban keresték
őt, tudatára jöttek annak, hogy igazság
nem maradhat eltemetve. Akkor hang-
zottak el az örvendetes szavak, eljutván
az Úr népének fülébe és az Úr nép-
által minden bűnös fülébe: »Mit ker-
sítetek a holtak között az élő! Nincsen
itt, hanem feltámadott: emlékezzetek
meg róla, amint néktek szólott, meg-
mikor Galiléában volna . . . És hamar-
elmenvén, mondjátok meg az ő tanít-
ványának, hogy ő feltámadott a halálból,
és íme előttetek megyen Galiléába, ott
meglátjátok őtet.«

Ezen üzenet manapság is jelenvaló
igazság. Most is vannak olyanok, kik
Krisztust a halottak között keresik —
életnélküli hagyományok között, sír-
boltokban és koporsókban, ott a távol
keleten, ahol fegyveres mohamedán ör-
ségek iparkodnak a rendet és békét
fenntartani úgynevezett keresztyén za-
rándokok között, akik visszafordított
arccal keresik Krisztust a sírboltban.
Most is vannak lelkek, kik kutatnak
Krisztus után ügyesen összeállított él-
méletekben, — magas falak mögött,
vannak, akik azt keresik, aki meghalt,
de aki most él. De mindezekben a he-
lyeken nem lehet őt megtalálni, hanem
azon lelkekben, akik a Mesternek élő
üzenetét terjesztik.

Kedves olvasó, óhajtanád őt meg-
találni? Feszítsd meg az ő embert. 6

nyisd meg szívedet, hogy a Megváltó találjon helyet benne az ő életének és igazságának teljességével és az igazak élete a te életed lesz. Gal. 2, 20. Azután pedig munkálkodj érte. Ő mindig előtted fog menni, hogy tégedet a népek Galiléájába vezessen, ahol még sok megmentetlen lelket fogsz találni, ahol még sok szegény lélek szűkölködik segítség nélkül. Oda hívja a Megváltó az ő gyermekeit, hogy neki munkatársai legyenek, a bűntől és haláltól való megváltásban.

(Angolból.) H. J. F.

Képünkhöz.

Nem ritka dolog manapság hallani, hogy nincs feltámadás, nincs örök élet. Az ilyen modern farizéusoknak és szaducéusoknak szólnak Megváltónk ama szavai, amelyeket egy alkalommal mondott hitetlenkedő ellenfeleinek: »Tévelygetek, mivelhogy nem tudjátok az írásokat és az Istennek hatalmát.« Máté 22, 29. Az Isten hatalmának példájára felhasználhatjuk a képünkben mutatott sírt, amely Hannover városának (Németország) egyik temetőjében látható. Ezen masszív kövekkel befedett sír körülbelül száz évvel ezelőtt épült. A halott eltemetése után a sírt hatalmas lapos kövekkel fedték be, amelyeket vas kapcsokkal egymáshoz erősítettek, hogy ne lehessen szétválasztani. A lapos kövekre

egy körülbelül 15 métermázsás követ állítottak, amelyre az volt írva: »Ezen sír örökre be van zárva és nem lesz nyitva soha többé.« A dolog azonban másképp jött. Egy kis jegenyefa magja valahogy belekerült a kövek alá a sír belsejébe

Nyílt sír Hannoverben (Németország).

és ott kicsirázván, életre kelt. A kis növény kibúvó helyet talált a nagy lapos kövek között és tovább fejlődött, míg végre a vas kapcsokat szétrepesztette és a hatalmas köveket elmozdította eredeti helyükből, úgy hogy a sír most

nyitva áll. A fa a mai napig él még és hatalmas ágait diadalmasan terjeszti ki a megnyitott sír fölött, amelyet az ember »örökre« be akart zárni. Így Isten hatalma a legkisebb növény által is romba dönti az ember minden művét. Él a mi Megváltónk, mert feltámadott, és az ő hatalma teremő szavai által meg fognak nyilni a sírok, és akik jót eselekedtek, feltámadnak örök életre.

H. J. F.

Az ember természete és sorsa.

IX.

Az élet lehelete.

A lélek halhatatlanságának hirdetői közül vannak, akik ezen tan bizonyítására I Móz. 2, 7. versére hivatkoznak. Itt az élet leheletéről van szó. I Móz. 1, 27 rövidesen vázolja az ember teremtését a többi élő lényekkel szemben. I Móz. 2, 7-ben el van mondva, hogy milyen módon lett teremtve az ember. A vers úgy hangzik: Formálta vala pedig az Úr Isten az embert a földnek porából, és leheletet vala az ő orrába *életnek leheletét*, és úgy lett az ember élő lélekké.

Ebben ellenfeleink igen erős támogatást vélnék találni a halhatatlanság tanának. Szükséges is, hogy valami bizonyítékot keressenek, különben ízel kellene adni nézetüket. Azt állítják, hogy az ember két részből áll, a földből alkotott testből és a teremő által az ember orrába belelehelte halhatatlan lélekből. Erre nézve közöljük két jelentékeny tudós véleményét, akik szintén ezen nézetet pártolják.

Scott Thomas D. D. azt mondja I Móz. 2, 7-ről:

»Isten nem csak életet adott az embernek hasonlóan az állatokhoz, hanem egy lelkét is, amit látunk azon kifejezésből, hogy »életnek leheletét lehelte az ő orrába.«

Clark Ádám D. D. I Móz. 2, 7-ről azt mondja:

A leghatározottabb módon ki van jelentve, hogy az ember két részből,

t. i. testből és lélekből áll. A test föld porából származik, a lelkét pedig Isten belelehelte az ember orrába.«

A kritikusok azonban másképp nyilatkoznak az említett versről mint a theologusok, akik úgy tüntetik fel a dolgot, mintha abban halhatatlan léleke volna szó. A kritikusok ugyanis ellentételeg értelmezik ezen verset, amennyiben éppen az ember mulandóságát romlandó természetét olvassák ki belőle. Ezen nézetet többek között Conant vallja, aki így nyilatkozik: »Csak leheletéről van szó, oly mulandó valami miről, amely könnyen megszűnik.«

Ésaiás 2, 22-ről továbbá azt mondja:

Nem azt kifogásoljuk, hogy az orrába van az élet lehelete, hanem az ember lény mulandó természetét. A zsoltsári is kifejezi ezen gondolatot: Ne bízzatok . . . az embereknek fiaiban, kiknek leheletük vagyon az ő orrukban. Kétség van az ő leheletük és ők földön lesznek; a napon elvész minden ő gondolatuk. (Zsolt. 146, 3, 4. alapige.)

De vizsgáljuk meg jobban azon állítást, amely szerint az »élet lehelete« halhatatlanná tette volna az embert teremőnél. Bizonyára nem lehet semmi halhatatlanság ama porban, amelyből formáltatott az ember. Hogyha egyáltalában nyert volna halhatatlanságot a teremőnél, akkor az csak a »élet leheletéből« származhatott. Ennél fogva azt kell következtetni, hogy a »élet lehelete« halhatatlansággal ruházta fel minden lényt, amely az által él. Vajjon elfogadják-e ellenfeleink ezen érvet? Ha nem, akkor kénytelenek feladni álláspontjukat. Hogyan hozhatná az »élet lehelete« többet az embernek mint a többi élő lényeknek? Ha pedig elfogadják, akkor az állatokat is halhatatlanná teszik, mert Mózes ugyanezen kifejezést használja az elsőbb rendű élő lények teremtésénél is.

I Móz. 7, 15-ből azt olvassuk: »Menének azért Noéhez a bárkába minden testből, melyben élő lélek (élet lehelete, alapige) vagyon.« Magától érthető, hogy az ember is belefoglaltatik ezen kifejezésbe: »minden testből«. A 21. és 22. versekből még jobban lehet azt látni. »És meghala minden földön

járó test, mind madár, mind barom, mind vad, és földön mászó minden állat: és minden ember. *Mindenek valamelyeknek orrában élő léleknek lehelete vala, mindenek, valamelyek szárazon laknak vala, meghalának.*

Itt a különböző állatokról valamint az emberről tétetik említés mit »mindenek, amelyeknek orrában élő léleknek lehelete van«. Határozottan mondatik, hogy mind az állatokban mind az emberekben az »életnek lehelete« van.

Közbe vétetik, hogy 1 Móz. 2, 7 az alapigében szó van az *életnek* leheletéről (többes számban), amely a fizikai és a lelki életet jelenti. Erre ezt mondjuk, hogy ugyanazon kifejezés benne van a 7. r. 22. versében is, ahol az állatokra éppúgy vonatkozik mint az emberre. A Prédikátor könyvében a következő világos szavakat találjuk e kérdésre vonatkozólag: »Az emberek fiainak végek hasonlatos az oktalan állatnak végéhez, és egyenlő végek vagyon azoknak: amint meghal egyik úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek vagyon azokban.« Ezek közül mindenik ugyanazon egy helyre megyen: mindenik a porból való és mindenik porrá lesz.»

Így a természetes halhatatlanság hirnökei, ha Mózesre hivatkoznak az »élet leheletére« vonatkozólag, önmagukat cáfolják meg, mert ha az »életnek lehelete« halhatatlanná teszi az embert, akkor minden más élő lény is halhatatlan. A biblia mondja, hogy az életnek lehelete éltet minden állatot a földön. Így kénytelenek ellenfeleink elismerni, hogy a madarak, vadállatok, a rovarok és minden csúszó-mászó állatok halhatatlanok. Sokszor azzal vádolnak bennünket, hogy az embert *lealázzuk egy fokozatra a barommal*, ha azt mondjuk, hogy nincsen halhatatlan lelke. De mennyiben jobb ellenfeleink álláspontja, amely által az állatvilágot emelik fel egy fokozatra az emberrel? Mi kereken tagadjuk, hogy az előbbit tennénk, azonban engedelmet kell kérnünk, ha az utóbbit sem miveljük.

S. U. után.

H. J. F.

„Az Úrnak napján.“

»Lélekben elragadtattam az Úrnak napján.« Jel. 1, 10.

A vasárnap megszentelői ezen versről azt tétélezik fel, hogy a szövegbeli »Úrnak napja« a hét első napja: a vasárnap, s így a vasárnapnak kell a nyugalom napjának lenni. Ámde így módon egy még bebizonyításra váró tételt igaznak vesznek. Melyik az Úr napja? »Heted napon a te Jehova Istenednek szombatja vagyon.« 2 Móz. 20, 10. »Ha megtartóztatod a te lábadat szombatnapon, hogy azt ne miveljed amiben gyönyörködöl, az én szent napomon.« Ésaías 58, 13. »Annakokáért az embernek Fia a szombatnak is Ura.« Márk 2, 28. Miért Ura Krisztus a szombatnapnak? Azért mert ő alkotá. »Mindennek ez által teremtettek és önála nélkül semmi nem teremtett valami teremtett.« E világon vala és a világ őáltal teremtett. Ján. 1, 3, 10. Lásd még Kol. 1, 16.

A Krisztus által kimondott szó teremtő a világot. S aztán Krisztus az, akiről mondatik: »Mert hat napon teremtő a Jehova a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban való állatokat, és megnyugovék hetednapon; azért megáldá a Jehova a szombatot és megszentelő azt.« 2 Móz. 20, 11.

Krisztus teremtő a világot hat nap alatt. Krisztus nyugovék hetednapon. Krisztus volt az, aki megáldá . . . a szombatot és megszentelő azt«. Ezekből láthatjuk, hogy mi okból ő a szombatnak is Ura«. A bibliában a szombat kivételével egy helyen se nevezetik valamely más nap az »Úr napjának«. Ez az idézet (Jel. 1, 10) tényleg bizonyítja azt, hogy száműzetése helyén is a távoli Patmos szigetén a szeretett tanítvány megünneplé és tiszteletben tartá az Úr által a teremtéskor megáldott napot, azt a napot, amelyet Isten mindig a saját napjának nevezett.

— Mindnyájan szeretik a békességet, de kevesen értik teremteni.

„Minden helyeken nagy földindulások.“

Azon szembetűnő eseményekből, a melyeknek Megváltónk második eljövételét megelőzni kell, maga az Úr a következőket említi: »És minden helyeken nagy földindulások lesznek, és éhségek s döghalálok és rettegtetések, és az égből nagy jelek lesznek.« Luk. 21. 11. Jóllehet már ősidők óta voltak földrengések, de az utolsó évszázadban nemcsak számuk szaporodott, hanem terjedelmük és erősségük is folyton növekedett. Nagy földrengések következtek rövid időközökben egymásután! Szt. Pierre, Szt. Vince, Guatemala, San Francisco, Valparaiso és most utoljára Kingston — mind a nyugati földgömbön — sok ezer emberéletet követeltek és sok millió értékű vagyont pusztítottak el. Amit a földrengés meghagyott, azt az egyidejűleg keletkezett óriási tűzök emésztették fel.

Midőn a távíró január 14-én azon hírt hozta, hogy Kingston földrengés által elpusztított, nemcsak a város lakosaira gondoltunk, hanem a legnagyobb figyelemmel vártuk a részletes jelentést azért is, mert január 11-től 18-ig a mi nyugat-indiai unió-konferenciánk ott tartotta gyűléseit, melyekre Nyugat-India és Közép-Amerika minden részéről jöttek képviselők és az Egyesült Államokból is több vezető prédikátorunk részt vett.

Kingston, az Angolországhoz tartozó Jamaika sziget fővárosa, 50.000 lakossal, akik többnyire négerek és mulattok. A város dombon fekszik; a nyilvános épületeken kívül a házak majdnem mind egyemeletesek. A terjedelmes kikötő meg van erősítve. Az egész Jamaika szigetnek körülbelül 900.000 lakosa van. A földrengés január 14-én, délután 1,24 órakor kezdődött és az első földlökés 36 másodpercig tartott. E pár pillanat alatt a legtöbb épület bedőlt. Mivel a napszakban az utcákon élénk közlekedés volt, sok száz ember a romok alá került. Közvetlenül a földrengés után több helyen kitört tűz sokat elégetett a szerencsétlenek közül. A halottak száma több mint 1200.

Wellmann prédikátor, aki ezen unió-konferencián jelen volt, a következők írja, amelyek bizonyára az »Arat minden k. olvasóját is érdekelni fogja

»A nyugat-indiai unió első ülése január 11-én saját kápolnánkban Kingstonban tartott. Számos képviselő Nyugat-India minden részéről, valamint a prédikátorunk az Egyesült Államokból is jelen volt. Az esteli előadások számára a város legnagyobb terme béreltetett ki. Vasárnap este, január 12-én a ház telve volt és Warren prédikátor ez alkalommal az ítéletről szolt, ami nagy érdeklődéssel hallgattak. Hétfőn reggel egy több testvérből álló választmány kiment a Kingstontól körülbelül 30 kilométer távolságban fekvő iskola-birtokra, hogy azt megtekintsék és a szükséges építések fölött tanácskozzanak. A földindulás idejében ezen választmány éppen az iskolában ülést tartott. A ház úgy ingadozott mind egy hajó a tengeren, de szerencsésen állva maradt. Mind gyorsan a szabadba siettünk és első gondolatunk az volt, mi történt a többiekkel Kingstonban?

A földindulás erőssége folytán a legrosszabbat lehetett következtetni Kingstonra nézve, és a pályaudvarhoz vezető úton azt már megvalósulva is láttuk, egy kőből épült angol templom teljesen bedőlt. A távirda-sodrony mind széjjel volt tépve és a vasuti töltés úgy el volt törleszolva épület törmelékekkel, hogy vonatunk csak este 8 órakor közeledhetett a városhoz, melynek vörösege már távolról tett bizonyosságot arról, hogy nemcsak földindulás volt, hanem tűz is pusztít.

Első gondunkat testvéreinkre fordítottuk. Amit a városon keresztül való utunkon láttunk, az leírhatatlan. A virágzó üzleti városrész romokban hevert és a pusztulást a tűz is növelte. Midőn végre azon városrészbe értünk, ahol testvéreink laktak, egészen megkönyebbültünk, midőn hallottuk, hogy a legtöbbeket nem ért komoly baleset. De áldozatot mégis követelt. Az unió pénztárnoka délután a bankba ment egy Washingtonból való váltót beváltani. Holttestét nem lehetett sehol sem találni. A nagy hőség miatt a halottak

Kingston (Jamaika) a földrengés előtt.

azonnal el kellett távolítani, hogy dög-
halál ne törhessen ki. Azért a holttes-
teket nagy rakásokba gyűjtötték és a
romok között elégették. Azonkívül még
három bennszülött testvérünk is hiányzik.
Néhányan megsebesültek, de reméljük,
hogy ezek mind felépülnek.

Midőn a föld megrendült, testvéreink
éppen az első éneket énekelték a dél-
utáni gyűlés megnyitásához. Természe-
tesen mind a keskeny kimenet felé
tudultak; a gyülesterem pedig a felső
emeleten volt. De az ének vezetője
annyi lélekjelenléttel bírt, hogy azonnal
a kimenet elé állt és az éneket nyu-
godtan tovább vezette. Ez megnyugtatta
a jelenlevőket és csak az ének bevégezése
után teljes rendben hagyták el a termet.
A kápolna téglából épült körülbelül 125
év előtt. Most le kell rombolni, mert
több hasadékot kapott; de a jelenlevők
közül egy embert sem ért baleset.

Az Úr esodálatosan óvta meg népét;
mert akik erős házakban laktak, vagy
megsérültek vagy megölettek. Alig ma-
radt állva más szilárd épület a városban.
Embereink igen bátran viselték magukat.
Ők eszméletnél maradtak és fekete test-
véreink oly nyugalmat és Istenben való
bizalmat mutattak, hogy az esodálatos
volt. De mégis különféle okból félbe
kellett szakítanunk gyűléseinket. Test-
véreinknek nem volt többé lakásuk és
a gyülekezeti helység is roskatag volt;
továbbá nem lehetett élelmet kapni és
nem volt elég oltalom a dühöngő pórnép
kihágásai ellen.»

Mily borzasztóak voltak a pórnép
kihágásai, arról Evans prédikátor január
16-áról kelt levelében így ír:

»Gyűléseinkkel felhagytunk, de mégis
itt maradunk pár napig, hogy tanácsosal
és tettel segíthessünk. A szabad ég alatt
hálunk, mert nem merünk a házakban
lefeküdni. Itt csak néger-katonák vannak.
A fehér kereskedők majdnem mind éle-
tüket vesztették. A feketék úgy visel-
kednek mint a dühöngő vadak. Ma
korán reggel a fekete pórnép megtámadt
bennünket, a kaput lerombolták, vala-
mint a kőfalkerítést is és a köveket
reánk dobálták. Szerencsénkre jött 30
rendőr, akik egy fél órai harc után
elűzték őket. Dél előtt 10 órakor az át-

ellenben fekvő üzletet kirabolták
mindenütt dühöngve fosztogattak.

Tegnap éjjel esett az eső és mi
házban kerestünk oltalmat; de alig
hogy bent voltunk, egy új rendülés
következett és mi gyorsan a szabadba
rohantunk. Az élelem nagyon szűk. A
feketék kirabolják a várost és az éhínség
bizonyos, ha nem jön segítség kívülről.
A fekete hadsereg nem elég bátor, hogy
ilyen időben a rendet fenntartsa. Bor-
zasztó, ha ezen állapotot megfontoljuk,
és imánk ez, hogy az Úr könyörüljön
a szegény bűnös emberiségen.»

E számmal egy képet is hozunk
Kingston városról a földrengés előtt.

Ez a sok csapás, amely oly gyorsan
egymásután a föld különböző részeit
éri, mindnyájunkat arra intsen, hogy
az Úr nagy napja valóban az ajtó előtt
van, és ideje, hogy elkészüljünk Urunk
és Megváltónk eljövetelére.

C. L. R.

Bizonyágtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-tól.

Folytatás.)

A szentírásban előforduló titkok bizonyítják annak isteni ihletését.

A kételkedők és hitetlenkedők meg-
vetik Isten beszédét, mert nem tudják
annak minden titkát megérteni, sőt a
bibliában hívők között is találkozunk
olyan egyének, kik kételyeknek helyet
adnak. Azt mondja az apostol: »Meg-
lássátok atyámfiai, hogy valaha ne
legyen közületek valakinek gonosz és
hitetlen szíve.« (Zsid. 3, 12.) Azon
egyén, aki elméjét kifogásokra, kétel-
kedésre és a legszentebb dolgok kicsiny-
lésére hajtja, — mert nem képes fel-
fogni a teremtő minden tervét, —
nemsokára hitelenségbe esik. (Zsid.
4, 11.) A bibliában való kutatás és
tanulmányozás igen helyes és hasznos
— hogyha csak addig megyünk, ameddig
a kijelentés megenged menni. (5 Móz.
29, 29.) Az igazság ellensége folyton
azon törekszik, hogy elménk kutató
vágyát elgyengítse. Sokan büszkölködnek

azzal, hogyha a szentírást képesek magyarázni, de midőn ez nem sikerül minden esetben, akkor türelmetlenkednek s kétségbe esnek. Az ilyenek nem akarják tudatlanságukat elismerni, mert ez megalázkodás volna. Nem hajlandók arra várni, míg az Úr ad világosságot, sőt azt vélik, hogy az emberi ész képes minden titoknak végére menni. Midőn ez azonban nem sikerül, megtagadják a szentírás isteni ihletését.

Igaz, hogy vannak olyan tantételek, amelyeket úgy vettek az emberek, mintha bibliai alapjuk lenne, amelyek pedig tényleg minden bibliai bizonyíték nélkül szűkölködnek; sőt ellentétben állanak azzal. Midőn erre rájönnek, sokan megütköznek a szentírásban. Ezt pedig nem lehet a bibliának, hanem az emberek felületes és könnyelmű gondolkodásának tulajdonítani. A szentírásban előforduló nehézségek nem vetnek árnyat Isten bölcseségére, sem nem szolgálnak kárhóztatására annak, aki anélkül úgy sem veszett volna el. Ha némelyek nem találnának titkokat a szentírásban, a melyeket kétségbe vonhatnak, akkor e nélkül is saját tudatlanságuknál és egyoldalúságuknál fogva, az Úr legtisztább igazságában is megvetni valót találnának.

Az olyan emberek, kik azt képzelik, hogy lelki eszméjükönél fogva képesek az Isten minden útját és titkát magyarázni, az emberi bölcseséget isteni bölcseséggel egy vonalba emelik és a gyarló embert felmagasztalják. Ez által engednek a Sátán azon sűgálatának, melyet egykor Évához Édenben intézett, midőn azt mondá: »Olyanok lesztek mint az Isten.« Lucifer azért esett el, mert becsvágyában »olyanná akart lenni mint Isten«. Beleavatkozott Isten végzéseibe, amihez pedig mint teremtett lénynek nem volt képessége. Ugyan az indította őt az ember elesébitására. Vannak olyan titkok a váltság tervében, például Isten fiának eljövetele emberi testbe stb., amelyek még a mennyei angyalokat is csodálkozásba ejtik. Midőn Péter apostol a profétáktól Krisztusra nézve kimondott jövendölésekről szól, azt mondja, hogy azok olyan magasztos dolgok, »amelyekbe az angyalok is nagy

kivánsággal kívánnak betekinteni«. Éppen ezen titkok fogják a megváltottak tanulásának tárgyát képezni az örökkévalóságban. Midőn Isten művét a teremtésben és megváltásban tanulmányozzuk, folyton új igazságok merülnek fel szemeink előtt; — mindig többet értvén és látván Isten szeretetéből és bölcseségéből — mindig nagyobb örömet fogunk tapasztalni.

Hogyha a teremtett lények képesek voluának, Istent az ő lényében felfogni és megérteni, akkor megszűnne minden fejlődés a tudományban és bölcseségben. Ha Isten többé nem érhetetlen, s az ember ezen tudás határát elérhetné, akkor megszűnne minden további növekedés és haladás. Adjunk hálát Istennek azért, hogy ő végtelen és hogy »őbenne el van rejtve minden bölcsesség és tudomány titka«. Az ő bölcseségének, jóságának és hatalmának végremehetetlen kincse tanulmány tárgyát fog képezni a megváltottaknak örök időken keresztül.

Isten azt óhajtja, hogy az ő népe már ez életben is mind jobban ismerje meg az igazságot. Csak egyetlen út van, amelyen ismeretet és értelmet lehet szerezni — a szentlélek által. Megérthetjük a szentlélek által adott isteni beszédet. »Ami Istenben vagyon senki sem tudja, hanem az Isten lelke. — »Mert a lélek mindeneket vizsgál; még az Istennek mélységét is.« Krisztusnak ígérete az ő népéhez úgy hangzik: »Mikor pedig eljő amaz, az igazságnak lelke, minden igazságra vezérel titeket . . . az enyéimből veszi amit nektek jelent.«

Az Úr azt kívánja, hogy az ember gondolkodással gyakorolja elméjét. A biblia tanulmányozása jobban megerősíti az elmét mint akármilyen más szellemi foglalkozás. Órizzuk attól, hogy elménket túlbecsüljük, mert ez minden gyengeségnek és gyarlóságnak alá van vetve. Ha mindjárt meg is értjük az ígét, akkor is illik mindenkor gyermeki alázatossággal hinni és tanulni és a szentlélek bölcsességét keresni. Isten hatalmának és bölcseségének végére menni, az ő nagyságát felfogni teljes lehetetlenség. Épp ezen tudat töltse el szívünket alázatos hódolattal és tiszte-

lettel. Midőn kezünkbe vesszük a szentírást, hogy azt olvassuk, úgy vegyük a dolgot, mintha személyesen az Úr elé lépnénk. Midőn a biblia szavait halljuk, ismerjünk benne oly tekintélyt, amelynek alá kell vetnünk elménket és szívünket, úgy mint a nagy »Én ragyog« előtt.

(Folytatás következik.)

Bibliai leckék.

Tanulmányok

a vallásnak otthon való gyakorlásáról.

9. lecke. — 1907. március 2-ára.

A szentlélek gyümölcsei. Békesség és békességstűrés.

Kérdések.

1. Mit hagyott Jézus az övéinek, midőn eltávozott tőlük? Ján. 14, 27. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Mit szolt nekik? Zsolt. 85, 9.

3. Melyik a szentlélektől ihletett ima jegyeztetett fel bátorításunkra? 2 Kor. 13, 11; Fil. 4, 7.

4. Kikre mondatott külön áldás? Máté 5, 9.

5. Mely személyes intés adatott nekünk? Róm. 12, 18.

6. Miképpen cselekedhetjük azt? 19. 20. v.; Márk 11, 25, 26.

7. A szentlélek melyik ajándékai vannak szoros összeköttetésben a békességstűréssel? 1 Kor. 13, 4-7.

8. Mi mondatik nekünk Isten békességstűréséről és hosszútűréséről? 4 Móz. 14, 18; Zsolt. 86, 15; Róm. 9, 22, 23.

9. Hogyan adott annak Jónás kifejezést az ő imájában? Jónás 4, 2.

10. Mi által tette nagygyá az Úr a zsoltárirót? 2 Sám. 22, 36. Lásd még 1 Kor. 15, 10.

11. Kik iránt kegyelmes és jóltevő az Úr? Luk. 6, 35.

12. Mi legyen mindig nyelvünkön? Péld. 31, 26. Lehetne-e a családban vagy máshol szeretetnélküli, durva és

türelmetlen szavakat hallani, hogyha ezt minden emberről lehetne mondani? Lásd a 2. megjegyzést.

13. Micsoda következménye volt Isten békességes és hosszútűrésének? 2 Pét. 3, 15. Minek állították ezt némelyek? 2 Pét. 3, 9; Róm. 2, 4.

14. Milyen intés adatik nekünk, hogy ezen mennyei plántát saját életünkben ápoljunk? Eféz. 4, 1, 2.

15. Csak miképpen cselekedhetjük azt? Kol. 1, 9-11. Melyik keresztyéni erény áll szoros összeköttetésben a békességstűréssel?

16. Milyen figyelmeztetés adatott nekünk e dologra nézve? Kol. 3, 12, 13.

Megjegyzések.

1. »Krisztus szívében, amely teljes összhangzásban volt Istennel, tökéletes békesség uralkodott. Soha nem érezte magát a dícséret által magasztalva, sem ellentmondás által lehangolva. A legnagyobb ellentállás és a legdurvább bánásmód dacára mégis mindig nyugodt volt. De sokan, akik követőinek vallják magukat, folytonos aggodalomban és félelemben vannak, mert félnek, magukat Istenre bízni. Nem adják át magukat neki teljesen, mert rettegnek ezen átadás következményeitől. De ha nem adják át magukat, nem is találhatnak békességet. A saját éhez való szeretet a nyugtalanság oka. White E. G.

2. »Mi birhatjuk Isten üdvösségét családkban, de csak ha annak feltételeit hit által elfogadjuk, Gyors indulatainkat el kell nyomnunk és beszédünk fölött uralkodnunk kell; ha ezt cselekedszük, nagy diadalokat fogunk aratni. Ha beszédünk és indulataink fölött nem uralkodunk, akkor Sátán rabszolgái vagyunk. Akkor az ő alattvalói vagyunk. Akarata szerint vezet bennünket mint foglyait. Minden eivakodó, kellemetlen, türelmetlen, ingerlékeny szó áldozat, amelyet sátáni felségének hozzuk. Ez drága áldozat, drágább mint akármilyen áldozat, melyet Istennek hozhatunk, mert egész családot békességét és boldogságát megsemmisíti, az egészséget aláússa és végre oka lesz, hogy egy örök boldogságos életet elveszítünk.« White E. G.

10. lecke. — 1907. március 9-ére.

A szentlélek gyümölcsei. — Kegyelmesség, jóság, hit, alázatosság.

Kérdések.

1. Ki indít bennünket megtérésre? Róm. 2, 4; 2 Móz. 33, 19.

2. Mivel van tele a föld? Zsolt. 33, 5; 23, 6.

3. Mit hirdessünk az Úr előtt? Zsolt. 107, 8. 15.

4. Mivel elégti meg az Úr a szomjuhozó és éhező lelket? Zsolt. 107, 9; Luk. 1, 53.

5. A szentlélek melyik gyümölesével kell bírunk, hogy az Úr előtt kedvesek lehessünk? Zsid. 11, 6. Lásd az 1. megjegyzést.

6. Melyik drága ígélet adatott a hívó, bízó léleknek? Ésaías 26, 3. Lásd a 2. megjegyzést.

7. Csak mi által tisztulhat meg a mi szívünk? Ap. esel. 15, 9. Mi által leszünk megszentelve? Ap. esel. 26, 18. Mi által megigazulva? Róm. 3, 21.

8. Mi tulajdoníttatott Ábrahámnak igazságára? Róm. 4, 3; 1 Móz. 15, 4-6.

9. Hogyan igazulhatunk meg? Róm. 4, 5.

10. Micsoda képet adott Jézus a hit hatalmáról? Máté 17, 20; Luk. 17, 6.

11. Idézz néhány példát igaz hitről! Zsid. 11, 32-40.

12. Micsoda egy mindenkit illő ima? Luk. 17, 5.

13. Mely ígéretek adattak a szelídeknek és alázatosoknak? Zsolt. 25, 9; 147, 6; 149, 4. (Más fordításokban a »nyomortak« szó helyett alázatosak vagy »szelídek« áll.)

14. Mily emberek fogják az új földet örökség szerint bírni? Máté 5, 5; Zsolt. 37, 10. 11.

15. Adj egy példát alázatosságról és szelidségről. 4 Móz. 12, 3.

16. Minő lélekkel bánjunk a tévedőkkel és ingadozókkal? Gal. 6, 1.

17. Minő intés adatik nekünk? Eféz. 4, 1-3; Kol. 3, 12. 13.

Megjegyzések.

1. Óh, bárcsak élő, eselekvő hittel bírnánk! Erre szükségünk van, másképpen elgyengülünk és a megpróbáltatás és kísértetés napján elesünk. Ne hagyjuk magunkat elbátorítani vagy kétségbe vetni a sötétség által, amely akkor útunkban lesz. Ez csak fátyal, amelybe Isten dicsőségét burkolja, mikor eljön, nekünk gazdag áldásait adni. White E. G.

2. Az akadályokat, melyekkel találkozunk, sokban megkönnyíthetjük azon alázatossággal, amely Krisztushoz el van rejtve. Ha lesterünk alázatosságával bírnak, felemelkedünk azon megalázás, rossz bánásmód és elémertlenség fölé, melyeknek minden nap ki vannak téve, és azok nem fognak többé

árnyékokat vetni lelkünkre. A keresztyén nemeslelkűségének legfőbb nyilvánulása az önuralkodás.

11. lecke. — 1907. március 16-ára.

Mértékletesség.

Kérdések.

1. Miről szolt Pál apostol Félixhez? Ap. esel. 24, 25. Hogyan érintette az a mértékletlen uralkodót?

2. Mi mondatik azokról, akik korona után iparkodnak? 1 Kor. 9, 24. 25.

3. Mi fölött uralkodott Pál apostol? 27. v. Miért? Lásd még Róm. 8, 13.

4. Minő intést adott nekünk Péter apostol az önuralkodásra nézve? 2 Pét. 1, 5-7.

5. Mi lesz a jutalmunk, ha azt eslekedesszük? Milyen állapotban vannak azok, akikben ezen tulajdonságok nincsenek? 9. v.

6. Milyen mértékletlen állapot találattik az utolsó napokban? Máté 24, 37-39; Luk. 17, 24-30.

7. Hogyan intetnek azok, akik ez időben élnek? Luk. 21, 34.

8. Mi volt Ádám bűnbe esésének oka? 1 Móz. 3, 6.

9. Minő diadalmat nyert a másik Ádám az emberiség javára az ótvágy fölött? Máté 4, 1-4.

10. Mi legyen célunk az evésnél? Préd. 10, 14.

11. Milyen tilalom adatott nekünk a szeszes italokra nézve? Péld. 23, 29-32.

12. Mi legyen életünk minden eslekedetének alapja? 1 Kor. 10, 31; Kol. 3, 17; 1 Pét. 4, 11. Lásd a megjegyzést.

13. Micsoda az igazi alap a mértékletesség és egészségjavítás munkájában? Róm. 14, 23.

14. Minő drága ígereket adott az Úr az ő népének? 2 Kor. 6, 14-18.

15. Mit parancsolt nekik ezen ígeretekre nézve? 2 Kor. 7, 1; Tit. 2, 11-14.

16. Minő istenitiszteleket követel tőlünk? Róm. 12, 1; 1 Kor. 6, 19. 20.

Megjegyzés.

Józan ész szükséges egy helyes életmódhoz. Az emberek nem élhetnek mind ugyanazon étellel. Ami egyiknek egészséges, az a másiknak árthat. Némelyek nem bírják

el a tejet, mások csak abból élnek. Sokan jól lehetnek babot és borsót, másoknak pedig ez nagyon árt. Némely gyomor olyan gyenge, hogy a durvább rozslisztet nem emésztheti meg. Azért lehetetlen változhatatlan törvényt felállítani, mely minden embernek előírja az ételmet. Korlátolt nézetek és jelentéktelen dolgokban való túlzás az egészségápolásnak nagyon kárára van. White E. G.

12. lecke. — 1907. március 23-ára.

Békességstűrés.

Kérdések.

1. Miképpen iratnak le a hívők a harmadik angváli üzenet alatt? Jelen. 14, 12.

2. Mi által fejlődik bennünk a békességstűrés? Róm. 5, 1-3.

3. Min kell tehát keresztülmennünk, ha békességstűrésért könyörgünk?

4. Minek tartunk tehát a kísértéseket? Jak. 1, 2. Miért? 3. 4. v.

5. Minő figyelmeztetés adatik nekünk a kísértésekre nézve? 1 Pét. 4, 12. 13. Kinek szenvedéseiben részesülünk ily módon?

6. Micsoda a legnagyobb diadalom, amelyet az ember arathat? Péld. 16, 32. Lásd az 1. megjegyzést.

7. Mi mondatik azokról, akik beszédükben hirtelenek? Péld. 29, 20; 14, 29; Préd. 7, 9. Lásd a 3. megjegyzést.

8. Mit mond a szentírás az olyanokról, akik nem tudják nyelvüket zabolázni? Jak. 1, 26. Mit fogadott Dávid? Zsolt. 39, 2.

9. Mit mond a szentírás a haragra nézve? Zsolt. 37, 8. Mi vezet ezen állapotra? 1 Sám. 1, 6.

10. Ha nyelvünket megzabolázzhatjuk, mire leszünk képesek? Jak. 3, 2.

11. Mi áll egy zabolátlan nyelv hatalmában? 4-6. v.

12. Mivel hasonlítottatik össze ezen kicsiny tag fölötti uralkodás nehézsége? 7. 8. v.

13. Az egyebeknek melyik diadalmaról szól a szentírás? Jelen. 14, 5.

14. Mi által győztek? Kol. 1, 9-11.

15. A békességstűrésnek minő példáját nyújtja a Megváltónk élete? 1 Pét. 2, 21-23; Zsid. 12, 2. 3.

Megjegyzések.

1. A hallgatás hatalma felsőleges. Nagy a hódító, aki seregét győzedelmre vezeti. Hatalmas azon erő, mely által egy várost lehet venni. De még nagyobb az, aki lelkét meg tudja tartani. Vannak emberek, akik egész hadseregek fölött uralkodnak, de önmagukon nem tudnak uralkodni. Vannak emberek, akik tüzes beszédek által nagy néptömegeket el tudnak ragadni, de nem képesek hallgatni, ha igazságtalanul bánnak velük. A nemeslelkűségnek legfőbb nyilvánulása az önuralkodás. Ez felsőesebb mint királyi koronák és bíborruhák.

2. Türelmetlenség! Ez a jellemhába mindenütt található. Mily sok ingerült, bosszús lélek van, aki durva, helytelen szavak által csupán hensejében háborgó zabolátlan szenvedélyeket árulja el. Sok keresztény családban gyakran nagy fájdalmat okoznak durva szavak, melyek jelentéktelen ok miatti haragban mondatnak. Nem kell ezeknek így lenniük, atyámtíai.

13. lecke. — 1907. március 30-ára.

A szombatnap igazi ünneplése.

Kérdések.

1. A hét melyik napját áldotta meg az Úr? 1 Móz. 2, 2. 3. Miért áldott meg Isten egy napot? 1 Móz. 12, 1. 2. Lásd az 1. megjegyzést.

2. Tanuld a szombatról szóló parancsolatot! 2 Móz. 20, 8-11.

3. Miért emlékezünk a szombatról? Lásd a 2. megjegyzést.

4. Mikor kezdődik és végződik a szombatnap Isten ígéje szerint? 3 Móz. 23, 32; Márk 1, 32. Mennyi idő szent a szombatonapból? Lásd a 3. megjegyzést.

5. Hogyan neveztetik a szombat előtti nap? 2 Móz. 16, 4. 5; Luk. 23, 50-54; Márk 15, 42.

6. Hogyan kell előkészülnünk a szombatra? 2 Móz. 16, 23. 24. Lásd a 4. megjegyzést.

7. Milyen esoda történt, hogy a szombatnap igazi tiszteléséről maradó benyomást nyerjenek? 25-30. v.

8. Mi tartozik még a munkaszüneten kívül a szombatnap igazi ünnepléséhez? Ésaiás 58, 12. 13. Lehet, hogy testi munkát nem végezzünk és mégis rontjuk a szombatnap szentségét.

9. Miképpen tartották meg a jámbor asszonyok a szombatnapot, midőn Megváltónk a sírban volt? Luk. 23, 55. 56.

10. Milyen az isteni törvénynek jel-
leme? Róm. 7, 12, 14. Lelki-e a negyedik,
vagy a szombatnapról szóló paran-
csolat is?

11. Ünnepelheti valaki a szombat-
napot igazi módon, aki nem jár lélek
szerint? Ezék. 36, 26, 27; Jelen. 1, 10.

12. Krisztusnak melyik példája mu-
tatja nekünk a szombatnak igazi meg-
ünneplését? Máté 12, 1-13.

13. Hogyan ítél az Úr a szombatnap
megrontása fölött? Ezék. 22, 25, 26.
Hasonlítsd össze Ésaiás 56, 2-7-el.

14. Mi történt hajdan azokkal, akik
a szombatnapot megrontották? 4 Móz.
15, 32-36; 2 Móz. 35, 2, 3.

15. Melyik áldás ígértetett az engedel-
meseknek? Péld. 13, 13; Zsolt. 19, 7-11.

Megjegyzések.

1. Az Úr megáldotta Ábrahámot, hogy
másoknak áldás legyen. Ugyanazon okból meg-
áldotta a szombatnapot, hogy az az embere-
ségnek áldás legyen.

2. Megemlekezünk a szombatnapról, hogy
azt megszenteljük. Az egész héten át úgy
rendezzük be a világi teendőinket, hogy ha a
szombat eljön, készen legyünk annak helyes
ünneplésére és azt gondatlanul meg ne rontsuk.

3. Az isteni szombattörvény azt követeli,
hogy az ember munkáját a "dologtevő hat
napokon végezze el (Ezék. 46, 1). A szombat
első órája épp olyan szent mint akármilyen
más órája, és ha ezen nap kezdődik, akkor a
mi munkánk be legyen végezve és csak az Úr
munkája teendő.

Nincs illőbb mód a szombatnap megke-
zésére, mint hogyha a család tagjai egyesülnek
és éneklés és a szentírás olvasása után imákat
mondanak az Úr előtt, amelyekben bűneiktől
való bocsánatért és szombati áldásért könyö-
rögnek. És ha a szombatnap vége közeledik,
mondjunk hálát az Úrnak és kérjünk erőt a
jövő hétre.

4. Ha a szombatnap kezdődik, vigyázzunk
beszédünkre és cselekedetünkre, hogy ne ra-
boljunk el Isten idejét, mely az ő tulajdona.
Se magunk ne cselekedjünk, se gyermekeinket
ne hagyjuk cselekedni oly valamit, ami élet-
fentartásunkra nyereség volna, vagy amit a
hat dologtevő napon el lehetett volna végezni.
Péntek az ünnep előtti nap. Semmit sem szabad
a szombatra hagyni, ami Isten nézete szerint
a szent szombat megrontását idézné elő. Isten
nemesak azt követeli, hogy testi munkát ne
regyünk szombatnapon, hanem hogy lelkünk
szent dolgokkal foglalkozzon. A negyedik pa-
rancsolatot tényleg azzalalant rontjuk meg, ha
*világi dolgokról társalodunk vagy felületes
és bulgatag beszédeket folytatunk.* Ha mindenről
beszélünk, ami eszünkbe jut, akkor saját gon-
dolatainkat beszéljük. White E. G.

Negyedévi kimutatás a magyar missiói területről

1906. október 1-től december 31-ig.

Helységek	Tagok száma	Felyvét.		Dézsmá		Elsőnapí adom.		Imanapi adom.		Szombati iskola			Vall. irat. egyt.		
		Község.	Zav.	K	f.	K	f.	K	f.	Tagok száma	K	f.	Ór.	K	f.
Arad	21	3	—	80	86	3	80	10	20	12	8	10	3	24	91
Békés-Csaba	11	—	—	73	—	2	—	20	—	11	10	—	3	—	—
Brassó	10	—	—	50	—	10	—	21	—	8	12	—	3	10	—
Budapest	36	4	1	255	70	21	71	27	74	35	22	69	10	27	62
Fogarás-Dridiff	30	—	—	—	—	—	—	—	—	24	—	—	—	3	19
Karlowa	3	—	—	5	—	—	—	1	20	3	—	—	—	—	—
Kolozs	9	—	—	3	—	—	—	4	10	13	6	67	—	—	—
Kolozsvár	32	—	—	274	—	7	30	37	—	23	21	—	—	—	47
Kumán	11	—	—	58	84	2	60	8	—	10	5	—	3	1	—
Mokrin	8	1	—	15	55	3	14	7	60	9	7	69	—	—	—
Nagyselyk	13	—	—	28	50	4	14	8	10	13	4	20	—	—	—
Nagyszében	6	—	—	20	—	2	—	6	—	5	7	—	—	15	60
Nagyvárad	13	—	—	37	08	4	35	4	73	13	4	86	—	—	—
Récsé	4	—	—	30	—	3	—	—	—	4	13	82	—	—	—
Rode	10	—	—	79	16	1	34	3	—	10	2	20	—	—	—
Szegesvár	15	—	—	58	—	3	20	9	—	14	9	—	6	5	75
Szék	11	—	—	52	40	—	—	3	68	11	5	63	—	—	—
Székudvar	28	4	8	161	74	6	—	6	52	21	5	27	—	—	—
Temesvár	8	—	—	62	88	6	—	8	—	5	4	58	1	—	—
Titel	7	—	—	2	48	—	—	—	—	10	—	—	—	—	—
Vista	34	—	—	79	80	—	—	9	02	36	7	—	—	—	—
Által. közgyűlés	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	23	78	—	—	—
Összesen	320	12	9	1427	99	80	58	194	89	284	180	49	29	88	54

Családi kör.

Hálald az Urat!

Hálald az Urat, mert ő kegyelmes,
Minden lélek örvendjen neki,
Gondjaidat magadtól mind elvesd,
Jósága megmarad örökké!

Izráel, te Úr népe, csodáljad
Kegyelmét, mely tégedet tölt bé.
Boldogan rebege szíved ajkad:
Jósága megmarad örökké!

Isten papjai fölékesítve,
Kikre Jézus szentlelkét küldé,
Zengjétek ezt — őtet dicsőítve:
Jósága megmarad örökké!

Hogyan éljünk?

Aristides Aeolus, egy híres szónok és bölcs, aki 117-ben Kr. sz. u. Mysiában Hadrianopolis városában született és 189-ben halt meg, nagy utazásokat téve tanulmányozta a világot. Ázsiát, Görögországot, Olaszországot és Etiópiát bentazta. Midőn 178-ban Smyrna városa egy földrengés következtében elpusztult, ékesszólása által arra indította Márk Aurél császárt, hogy annak felépítéséhez gazdag segílyt adott, miért is a lakosság ércszobrot emelt neki és Smyrna alapítójának nevezte el őt. Sokat foglalkozott vallásos kérdésekkel is és azon irányt követte, amely a pogány vallást egyedüli népvallássá akarta tenni. Ő tehát semmiféleképpen nem volt keresztyénbarát, hanem praktikusán az uralkodó vallás pártjára állt. De finom ítélőképessége volt vallásos téren, mert sok nép vallását tanulmányozta. Újabb korban egy írása fedeztetett fel, amely a keresztyénekről szól és 145–171 közti időben íratott. Abban a következőket olvassuk:

»A keresztyének elindultak az igazságot keresni és meg is találták; irataikból az tűnik ki, hogy ők az igazságot megismerték és jobban megértik mint más nemzetek. Ők azt vallják, hogy hisznek Istenben, a menny és föld teremtményében, kitől és ki által jött létre minden és kitől a parancsolatokat is kapták, melyeket szívükbe felvettek és

megtartják, a jövőre jobb világra való reményben. Ez okból nem vétkeznek paráznaság vagy tisztátalanság által, óvakodnak attól, hogy hamis tanúságot tegyenek, és megőrzik azt, ami reájuk bízott. Nem kívánják felebarátjuk vagyónát, tisztelik az atyát és anyát, alattvalóikkal jól bannak és igazságosan ítélnék. A bálványokat nem tisztelik és nem cselekeszik másokkal azt, amit nem akarnak, hogy mások velük cselekedjenek. Olyan húst, amely a bálványoknak áldoztatott, nem esznek meg, tisztátalannak tartják. Ha valaki őket átkozza, azt áldják és irgalmasságot cselekesznek vele; ellenségeikkel jót tesznek.

Asszonyaik tiszták, mintha szűzek volnának, leányaik szemérmesek és a férfiak óvakodnak tiltott összeköttetésektől mint mindentől, ami tisztátalan, a jövőre világra való reménységük miatt. Szolgáikat (rabszolgáikat) mindkét nemből úgymint saját gyermekeiket keresztyéneknek nevelik, mivel szeretik; és ha keresztyénekké lettek, kivétel nélkül testvéreknak nevezik. Idegen isteneket nem imádnak és életmódjuk feltűnik alázatosság és barátság által. A hazugságot nem ismerik; szeretik egymást; nem vonakodnak az özvegyeket segílyezni és az árvákat megoltalmazzák azok előtt, akik szorongatni akarják. Kinek van, az annak ad, akinek nincs, még pedig zúgolódás nélkül; és ha idegen jön hozzájuk, lakásukba fogadják és úgy örülnek, mintha saját testvérüket megtalálták volna. Nem nevezik egymást testvérnek test szerint, hanem lélek szerint, az Úrban.

Ha szegényeik közül valaki meghal, tehetségük szerint illő temetésről gondoskodnak. És ha meghallják, hogy valaki közülök fogságban van vagy nyomoruságba került az Úr Jézus nevéért, mind részt vesznek szükségében és ha lehetséges, megszabadítják. Ha valaki közülök szegény és nagyon szűkölködik és ők maguk nem segíthetnek rajta, akkor inkább bőjtölnek, csakhogy segíthessenek neki.

Amire Krisztus tanította őket, azt törvénynek tekintik és hűen megtartják, és magaviseletüket azért igazság és fe-

gyelem jellemzi. Minden reggel, sőt minden órában dicsérik, magasztalják és dicsőítik az Urat, Istenüket, irántuk való kegyelméért. Evés és ivás előtt hálát mondanak neki.

Ha egy ezen igazak közül ez életből eltávozik, az nekik örömet szerez és akik a holtestet elkisérik és eltemetik, hálát mondanak Istennek, mintha valaki más lakásba költözne. Ha gyermek születik nekik, hálát mondanak az Úrnak, és ha megtörténik, hogy az még kicsiny korában meghal, ismét hálát mondanak, hogy ez életet elhagyta anélkül, hogy a bűnt megismerte volna. Ha ellenben valaki családjukban meghal bűneiben vagy istentelenségben elvész, akkor könyt hullatnak és zokognak utána, mintha valaki büntetésének elébe sietett volna.

Ilyen törvények alatt állnak a keresztyének és életük azokkal teljes összhangzásban áll.

Ebben a korban tehát a maga valóságában és tisztaságában állt a keresztyenség a világ szemei előtt. Nem volt képmutatás, se üres beszéd. »Mert nem képmutatás áll az Isten országa, hanem a léleknek erejében.« Hasznos lesz mind-egyikünkre nézve, ha saját keresztyénységünket is megmérjük ezen mértékkel, amelyet egy pogány író tanubizonysága állít lelkiismeretünk elé.

(-Karl és Paizs.)

Egészség és mértékletesség.

Ártalmas-e a dohányzás?

Brudenell Carter dr., hírneves szemorvos, egy tudományos folyóiratban a dohány ártalmas hatásáról a következőket írja:

Kétséghelyes tény, hogy a dohány használata ártalmára van a szemnek, úgy hogy vaktságot is előidézhet. Alig múlik el hónap, melyben hozzám na jönne egy pár beteg, aki kénytelen bevallani, hogy az erős dohányzás következtében szemei megromlottak. Az ilyeneknek nem kellett más gyógykezelés mint a dohányozás elhagyására rábírnunk őket s hogyha enge-

delmeskedtek, meg is gyógyultak. Akiknek pedig nem volt akaraterejük s ezen ártalmas szokást tovább is folytatták, reménytelen állapotba jutottak.

Igaz, hogy az ilyen esetek nem számosságosak, de elég okot szolgáltatnak annak bizonyítására, hogy a dohány nemcsak bénítja az idegeket, hanem romboló hatása van az egész szervezetre. A látó szervekre a különböző mérgek kisebb-nagyobb mértékben mind hatással vannak — és ez különösen áll a dohányról, sőt lehet mondani, hogy a dohányzás által jön létre a legtöbb szembetegség és elgyengülés. Azon betegek közül, akik gyógyintézetünket a német alföldön felkeresték, tizenöt esetet találtam hét ezer között, amelyben az illetők dohánymérgezés következtében veszítették el szemük egészségét és világát.

Különfélek.

— *Húsz év alatt.* Az alábbi összehasonlítás feltűnteti az Úr munkájának előrehaladását az elmúlt húsz év alatt Európában. Húsz évvel ezelőtt körülbelül ezer tagja volt a mi egyházunknak egész Európában. Ma már ezer munkásunk van Európa területén, aki egész idejét az igazság elterjesztésének szenteli. Ezek a munkások következőképpen oszlanak meg: Prédikátor és bibliai munkás 300, könyvárusító 400, betegápoló, orvos és tanító 100, missiói intézetekben munkálkodó 200. Így most már több a munkás mint 20 évvel ezelőtt az összes egyháztagok száma. Ezen előrehaladás még nagyobb eredményekre mutat a jövőben.

— *Reggeli ima Newyorkban.* Egy Warren Henry nevű angol lelkész azt igyekszik keresztülvinni, hogy a nagy newyorki bankházakban minden üzleti nap egy rövid reggeli imádsággal kezdődjék meg, és azt reményli, hogy azáltal a pénzügyi körökben az erkölcsiség emelkedni fog. Egy jámbor nő, Mrs. Gaylord Alden, aki egy nagy hajhász-irodának vezetője a Wallstreetben, és már egy év óta mindennap reggeli imádságot tart, ezen lelkéssel együtt Morgan,

Rockefeller és más a pénzügyi világban uralkodó személyhez fordult és támogatásukat kérte ezen törekvéshez. Azonkívül minden szerdán az úton a tőzsde előtt egy istenitisztelet tartatik az egész üzletvilág részére, melynél ismert énekesek gondoskodnak a karénekről. Warren még egy irodát vigasz és tanács adásra is rendez be, amelyben a lélek és az élet minden szükségleteiben vigasztalást és tanácsot lehet kapni. Egy newyorki lap irodájában már most is a szerkesztőknek és a személyzetnek egybe kell gyűlni reggeli imádsághoz, mielőtt munkához fognak.

— A Csung Hua Pao, egy japán újság, azt írja, hogy egynehány héttel ezelőtt egy japán háromezer japán özvegyasszonyt szállított Kinába elárusítás céljából. A vevők megveszik kilószámra, eselédeknek és másodrendű feleségnek. A vevőknek először fényképeket mutatnak, amelyekből azután tetszésük szerint kiválasztják azt, akit akarnak. A nőt megméri mérlegen és az árát kiszámítják, minden kilóért három koronát kér az árusító. A nő azon feltétellel adatik el, hogy minden harmadik év után szabad legyen hazájába visszatérni. Ezen embertelen állapotok eléggé indokolják, hogy missionárusokat küldjünk Japánba és Kinába.

— E napokban kezünkbe került egy napilap, amely mindenáron be akarta bizonyítani, hogy a missionárusok kiküldése egyáltalában fölösleges fáradozás. A cikk szerzője azonban nagyon egyoldalúan fejtegeti a kérdést és csak nyilvánvaló tájékozatlanságát árulta el. Még kevésbé ismerős előtte az evangélium lényege. Az a tény, hogy némely missionárus nem teljesíti hivatását, hanem politikai érdekeket követ, nem bizonyít egyáltalában ezen áldásos intézmény ellen. A japánokról az illető azt mondja: »A japánok teljesen kielégítő műveltségi fokon állanak, úgy hogy a hittérítő köztük csak áldatlan állapotokat és nyugtalanságot okozhat.« Ahol meg van engedve emberi lelkeket árusítani mint valami jószágot: hogyan lehet ott szó »teljesen kielégítő műveltségről«? Aki az igazi missziói munka szükségességéről meggyőződést akar sze-

rezni, tanulmányozza Carey, Moff, Williams, Livingstone és más nagy missionárus életét és munkálkodását.

Halálozások.

*Boldogok lesznek ezután a halottak, kik a Úrban haltak meg. Jelen. 14. 13.

— 1906. december 22 én meghalt Nagyselyken Hann Katalin testvérnén életének 34. évében. Ő egy hú tagja volt a gyülekezetnek és szenvedésében is nagyon türelmes volt. Utolsó szavai voltak: »Szeretem a Megváltómat, aki oly sok jót tett nekem. Erre csendesen és nyugodtan elaludt. Férjét és négy kiskorú gyermeket hátrahagyott. Alul írott a halotti házban vigasztaló és felbátorító szavakat intézett a gyászolókhoz. Jelen. 14. 13 és Ésaías 26. 20 fölött.

Reifschwider K. A.

Nyugtázások.

Az afrikai pogány gyermekek részére egy kedves barátnénk Rákosszentmihályon adott 2 koronát. Az Úr áldja meg érette.

H. J. F.

Szerkesztői üzenetek.

Az „Arató“t kedvelőnek. Kedves levelét örömmel vettem, s örömünkre szolgált azon nyilatkozata, hogy az Arató nagy áldására szolgál önnek és hozzátartozóinak. Hogyha nem emberek kedvéért követik az igazságot, akkor nem is fognak meghotránkozni senki eljárásában. (Zsid. 12. 2 első része. Amit azonban az ön levelében említett személyes ügyet illeti, csak levél útján válaszolhatunk. 1 Thess. 2. 13.

„AZ ARATÓ“

havi folyóirat.

Nyomtatja és kiadja:

**A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.**

Felölös szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Előfizetési ára:

Egy egész évre	K 2.—
Egy fél évre	„ 1.—
Egyes példányok	„ —.20
Külföldre, egy egész évre	„ 2.50

Előfizetések

**Huenergardt János F., Rákosszentmihály,
Rákóczy-utca 17. sz.**

címre küldendők.